[illegible]

లక్ష్మీకాంతం, పారిపోయి వచ్చి, మాయింట్లో దాక్కున్నాడు...

పారిపోయివచ్చాడంటే... వెంట ఎవరో తరుముకు వస్తూంటే, నురుగులు గ్రక్కుతూ పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడని కాదు: దాక్కోడమంటే, ఎంత వెదికినా కనపడని ఏదో చీకటిగుయ్యారంలో నక్కికూర్చోడమూ కాదు.

— నిదానంగా నడిచివచ్చాడు ... దొరకొడుకెవరురా అన్నట్టు ఒళ్లువిరుచుకు కుర్చీలో పడుకున్నాడు...

అయినా, నాకు అలా అనిపించింది... వాడి నీడగా కొండంత భయం, పర్వతమంత ఆవేదనా కనిపించింది...

'ఏంరా?'...అని మామూలుగానే కుశలప్రశ్న చేశాను...

'నేను తాగితే ఏం ఫరవాలేదుకదా!' అన్నాడు ఓపట్టాన... ఎవరినో అడుగుతూన్నట్టు...

'ఎవరికి ఫరవా?'

'నీకు'అని మనసులో పలకడానికి నావంక చూపు గ్రుక్కన తిప్పి...'నీకు అభ్యంతరం ఏమీ ఉండదుకదా?' అని గొణుక్కున్నాడు.

'లేళ్లూ, పులులూ కలిసి పూరిమేసే పుణ్యభూమి యీ ఆశ్రమం అన్న సంగతి మరచిపోతే ఎలా?— మహారాజుగా సేవించు: నన్నుమటుకు సహపంక్తికి బలవంతపెట్టకు: నే నిప్పుడే భోజనం చేశాను...' అని హెచ్చరించాను...

లక్ష్మీకాంతం... జేబులోంచి మందుసరంజామా తీసి... గంగతో అపవిత్రం చేయకుండా ... దాహం పుచ్చుకున్నాడు...

మొగం జ్వరపు- మొగం పడ్డది...కళ్లు మెరుస్తున్నాయి ... అలా సిగరెట్ కాలుస్తూ కాళ్లూ, చేతులూ చాచుకుని ఒక నిమిషం పడుకున్నాడు: నడకొడుతూందిగదా అని వట్టివేళ్ల తెరలు దించి...సీటి జల్లు తిప్పాను...

'పోయిందిరా...'

రొదగా నిట్టూర్చాడనుకున్నాను మొదట ... మాటకదా అని తరువాత మనసుకుతట్టింది...

ఎవరు?...ఎక్కడికి... ఎందుకు?... ఈ మూడింటిలో ఏదో ఒక్కటైనా, మాటధోరణిని అడగవలసిన ప్రశ్న...అడుగుదా మనుకున్నానుకాని, అడగకపోయినా జవాబు వాడంతట వాడే ఎలాగూ చెప్తాడుకదా అనిపించి...విని ఊరుకున్నాను.

'శకుంతల లేచిపోయిందిరా అంటూంటే ... మాట్లాడవేం?' అని వాడు దండించాడు...

శకుంతల అంటే...నాకు అర్థంకాలేదు.

'నాయూలానే లేచిపోయింది...'—అదే శ్రుతిలో అన్నాడు...'సీతోనే ఎందుకు లేచిపోలేదు?' అని కొంటె

విసు రోకటి విసరమంది మనసు. కాని, వాడిలో ఆ బాధను చూసి, నా నోటికి జా లేసింది.

'అలాగా-పాపం' లాగా తల ఊగించాను.

'ఎవడితోనో, ఊరూ పేరూ లేనివాణ్ని తీసుకుని ఎక్కడికో లేచిపోయింది...'

...లేచిపోయేముందు, నాయకుడి పేరుప్రఖ్యాతులు ఆలోచించవలసిన అగత్యం ఏమిటో నాకు ఎంత మాత్రమూ బోధపడ లేదు. ఇదేమన్నా పెండ్లిసంబంధమా ఆశ్లేష-పౌరుషేయములు నిదానంగా విచారించడానికి! ఇంకోవిషయంకూడాను - ఇందులో వీడి నిర్వాహకం కొంత ఉందంటున్నాడుగా, మరి, ఈ నిక్షేపరాయడు ఒరిగించిందేమిటి?...తన చేతిమీదుగా ఈ సత్కార్యాలు జరుగుతూన్నప్పుడు, తాను,అంతమాత్రం మంచిచెడ్డలు ఆలోచించనక్కరలా?...ఏమిటో అంతా అగమ్యంగా ఉంది...

'మరి నాపెళ్లాం ఎందుకు...'

...'ఎందుకు లేచిపోలేదూ?...'అంటా డనుకున్నాను...వాక్యం సగంలో త్రుంచేసి నిద్రపోయినాడు. ...నిద్రపట్టిందికాబోలు అనుకుంటూండే లోపుగా నే... నిద్రలో మునిగితేలి బడలిక తీరినవాడిలాగా...ఒక్క నిమిషంలో తెరిపిగా మేలుకున్నాడు...

'ఏంరా, యీ కోతిమొగాన్ని చూసి కళ్లున్న దేవతన్నా ముచ్చటపడుతుందటరా?'— వాడు ధూకుడుగా అడిగా డన్నమాటేకాని, అందులో కొంత యథార్థం లేకపోలేదు. లక్ష్మీకాంతాన్ని, పరాకున అయినా, అందగా డనుకునేందుకు వీలులేదు...

'శకుంతల మధురమీనాక్షీలాగా కలకలలాడుతూ ఉంటుందిరా. నేను ఎంత పుణ్యం చేసుకోబట్టో... అన్నయ్యా అని పిలిచేదిరా...నాతో అరమరికలేకుండా ఉండేదిరా...'

ఓహో, ఇప్పుడు అర్థమైంది: శకుంతల అంటే, మనవాడి యింటికి ఎదురుగుండా మేడలో క్రిందభాగంలో ఉంటున్నాడే...తాసిల్దారుకూతురు: పిల్ల చాలా అందంగా ఉంటుంది...చిదిపి దీపం పెట్టవచ్చు: అవును, నేను ఒకటిరెండుసార్లు చూసిన జ్ఞాపకంకూడాను...

'అన్నయ్యా' అనే మాటకు ఎన్ని అర్థాలుంటాయిరా?-నీవేచెప్పు...'

—ఏం చెప్పను? అందరికీ తెలిసిన ఆ ఒక్క-అర్థమే నాకూ తెలుసును:... ఈ నా అజ్ఞానాన్ని నా ప్రశ్నలు మిటుకరించినవి...

—'అన్నయ్యా' అంటే 'బావా!' అనీ, 'మామా!' అనీ అనుకోవచ్చునా?-చెల్లీ అని పిలుస్తూ, చాటునా మాటునా పెళ్లాంగా వాడుకోవచ్చునా...మనిషైనవాడు ఎవడన్నా అలా గడ్డితింటాడా?...పోనీ, మొగవాడు, ఏ కోటిమందిలోనో ఒకడు పశువౌతాడనుకో... అప్పుడుమాత్రం, అ దెలా పరిపాటిఅవుతుంది?... వాడు వట్టి పశువుకాక మని షెలా అవుతాడు?...

'అవును...నీ వంటూన్నదంతా నిజమే' నని తల ఊగించాను.

'నాపెళ్లాం నన్ను శుద్ధ-పశువుకింద కట్టింది...

'శకుంతలను నేను ప్రేమిస్తున్నానని అనుక్షణమూ అభినందించడం మొదలుపెట్టిందిరా. అలాటి పాపపుమాట లనవద్దని ఎన్నోవిధాల బ్రతిమాలుకున్నాను: ఊహు...తల్లికీ పెళ్లానికీ తేడా తెలియని మనిషి...ఊం...మనిషా, అదికూడా ఒక మనిషేనా?...

'నన్ను తిట్టి దుమ్మెత్తిపోసినా అంత బాధపడే వాణ్ణి కాదేమో: నేను చేస్తున్నది ఏదో ఘనకార్యమనీ...నేను కాగా అంత ప్రయోజకుణ్ణి కాగలిగాననీ, ఆవిడ అంటూన్నప్పుడల్లా నాగుండెలో శూలాలు నాటుకునేవి:

'నామీద ఎక్కడలేని దయా, అపేక్షా యింటావిడకు పుట్టుకువచ్చినవి...దయతో చంపడం-అని యింగ్లీషువాళ్లు అనే మాటలో హాలాహలం నాకు నరనరాల ప్రాకిపోయింది. —శకుంతలకు మాఆవిడ అఘాయిత్యం ఎక్కడ తెలుస్తుందో...ఆ అమాయకురాలి మనసు ఎక్కడ చివుక్కుమంటుందో అని నాకు వెర్రెత్తిపోవడం మొదలుపెట్టింది.

'కాని, నేను ఏం చేయను? ఈ పాపపుమాట ఆఅమ్మాయిచెవిని పడకుండాచేయడం ఎలా?—ఏమీ పాలుపోయింది కాదు...తెంచుకు ఎక్కడికన్నా పారిపోతే?...ఇహ మాఆవిడనోటికి హద్దూ పద్దూ ఉండదు

...పారిపోకుండా, యింటినే అంటిపట్టుకుఉంటే...ఏనిమి షాన ఏం మునిగుతుందో ?

'శకుంతలను, మాయింటికి రావద్దని చెప్పుదునా?—అయితే, కారణం ఏమనాలి?—

...'నీవు ఒక్కటి అడగవచ్చును...నీపెళ్లాం నోటికి బుద్ధి చెప్పలేకపోయినావా అని: అదీ ఆలోచించాను: నాకూ తామసం లేకపోలేదు—నన్ను చూసి యికిలిస్తూ మాగృహలక్ష్మి ఓ వెకిలిమాట కూసినప్పుడల్లా...ఆ పళ్లన్నీ ఒక్కవరుసను రాలేట్టు కొడదామా అనిపించేది...కాని చేయి లేచేదికాదు... ఏం చెయ్యను, అది నా దౌర్భాగ్యం ... పెళ్లాన్ని కొట్టడం ఎన్నడూ అలవాటులేదు...చూసన్నా ఉండక పోతిని...మానాన్న అమ్మమీద ఎన్నడూ చెయిచేసుకున్న పాపాన పోలేదు...

'అవాళ శ్రావణమంగళ వారం: శకుంతల తలంటిపోసుకున్న నునుపుతో, కొత్త చీరా, రెవికా కట్టుకుని...కలకల్లాడుతూ, వాడకట్టుకు పేరంటానికి వెళుతూ మాగుమ్మంలోకి వచ్చింది. ఏం వదినా అని మాఆవిడను కూడా రమ్మనమని కేకవేసింది. అవిడ, చీర సింగారింపు యింకా తెమలలేదుకాబోలు, లోపలికి వచ్చి...నేను కూర్చున్న గదిలోకి తొంగిచూసి, వచ్చి కూర్చుని, ఏదో పత్రికలో బొమ్మలు చూస్తూన్నది.

'ఇహ కాస్సేపటికి...మా ఆవిడ అక్కడికి వచ్చింది. వస్తూనే, విషపుచూపొకటి చూసింది : ఆ వాలకం నేను చూశానుకాని, శకుంతల బొమ్మల ధ్యానలో ఉండి దాన్ని గమనించలేదు...

'పోనీ, అంతటితో పోనీయవచ్చునా—లోపలికి వచ్చిందల్లా, గుమ్మంఅవతలకు ఎగిరి గంతువేసి— ఆ విసురులోనే తలుపు ఛెళ్లున వేసింది...

'శకుంతల ఉలికిపడి, తల ఎత్తింది. ఏమి టని ఆచూపులు నన్ను ప్రశ్నించినవి. నేను అర్థంకానట్టు... చూసీ చూడనట్టు ఊరుకోగా,

'ఏమిటది?' అని పలికింది.

'ఏం లేదు, ఎక్కడనుంచో గాలివచ్చి...'

'నాలుగుగోడల సందునా గాలి ఎల్లా విసురుతుంది?'

'విసరదు—మసులుతుంది.'

'మసిలేగాలికి అంత అంరిపాలుటనం ఉండదు.'

'ఇదువతనంతో బాటే లభిరిపాటుతనమూను...'

'ఇదు వరా లిచ్చిన ఆ ఇదుపగాలి పేరేమిర...'
(శకుంతల ఎంతో బాగా పాడుతుందను చెప్పడం మరచి పోయినాను.)

'శకుంతలతో యతికి-ప్రతిగా ఇలా కొంటెగా మాట్లాడటం చాలా సరదాగానే ఉండు. ఆ పిల్ల దానికి అసలు-రుఖ్లు ఎక్కడ అర్థమైందోనని ఆశ్చర్యంగానూ ఉంది.

'నా గంద్రగోళం ఏమీ గమనించకుండా, శకుంతల సారంగపాణి చరణాన్ని మరో రెండుసార్లు సాగదీసి...

'తలుపుదగ్గిర నిలవేసి బతిమాలితే గాని చెప్పట్లే ఉంది...' అని నవ్వుతూ మూరాంచేసే పోజులో నాచెయ్యి పట్టుకుని గుమ్మందగ్గిరకు లాక్కువస్తూంది... ఇద్దరమూ వెక-వెక - పక-పకలాడుతూన్నాము...

'గుమ్మం రెండు రెక్కలూ దూదిపింజలు లాగా చెరో చెంపకూ ఎగిరిపడి, పుస్తీలను బాదుకుని లబ-లబ లాడినవి...

'నమిలి మింగేసేట్టు కనులంట కణకణలాడుతూ నిలుచుంది, ఎదురుగుండా...

'మాటలతో అయితే, ఎంతసేపు తర్జన భర్జన జరిగేదో, అపును కాదూలు ఎన్ని ఆన్నతులు తిరిగేనో, ఎన్ని తిట్లు ఒట్లు గాలిలో కలిసిపోయేవో, సర్వత్రా ఎంత హైరాను చెలరేగేదో?...

'కాని మాటలకు అలవికాని శక్తి, ఒడుగు మానానికి ఉంది...మాటలు అర్థంలో అవగింజంత పాలును పలుకుతవి—మౌనం కొండంతదాన్ని ముక్తసరిగా ఉద్ఘోషిస్తుంది...

'తెప్పపాటంతటిలో—పొంగి పొరలిన మౌనం, శకుంతలకు, సంగతి అంతా విప్పిచెప్పింది...

'వదినా!'...అన్నది, కలలో మూలిగినట్లు... శకుంతల.

'చెల్లాయ్'—అన్నాయి, నవ్వుగా మా ఆవిడ పాపపు పెదవులు...నాతల పాతాళంలోకి క్రుంగిపోయింది...

'ఎన్ని యుగాలకో, నేను మళ్లా తెప్పరిల్లి, తల ఎత్తి చూసేప్పటికి... మా ఆవిడ మొగమే చూశాను: శకుంతల... లేదు.

'పొరబాటున తలుపు తోశానండీ' అన్నది ఆ యిల్లాలు: నాబాధ పరమాత్ముడికైనా అర్థం కాదు... నదురూ బెదురూ లేకుండా అన్న ఆ ఒక్క ముక్క నన్ను రాక్షసుణ్ణి చేసేసింది. మెడ నులిమేస్తే ...గుండె చీల్చి వెచ్చని పచ్చినెత్తురు తాగితే...ఆ మెదడును కసకస నమిలి తినేస్తే—ఏం చేస్తే మటుకు ఏం లాభం?—ఏం చేసినా ఒక్కటేగా ఆరోపణ?—చచ్చి ఊరుకుంటుంది... కాని, రౌరవం లోకి శాశ్వతంగా యీ అబద్ధాన్ని వెంటపెట్టుకు పోతుంది. ...ఆ రాకాసిని హతమార్చడానికి భయ పడ్డాను—

'శకుంతల మళ్లా నాకంటికి అగుపించ లేదు.

'నిన్న ఎవడినో తీసుకు లేచిపోయింది—

'ఈ శుభవర్తమానం మా ఆవిడనోటిమీదుగానే నాకు తెలిసింది—

'శకుంతల మా ఆవిడకు ఉత్తరం వ్రాసిందిరా: అందులో పంక్తులు గుండెలో చింతనిప్పులై మండుతున్నాయిరా...

'వదినా, అన్నయ్యను వరించా ననుకున్నావు కాదూ?—నీకు అలా రాసిపెట్టిఉందిగాని, అలాటి కోతిమొగాన్ని కట్టుకోవలసిన కర్మం నాకేం పట్టిందమ్మా? ఏరీ కోరీ, నాయిష్టంవచ్చినవాడితో నేను లేచిపోతున్నాను:

'నీతో మాట్లాడటమంటే సరదా; నీతో సరసమాడట మంటే సరదా; నీవంటే నాకు తగనిసరదా—

'నీవు ఏమనుకునిపోతావో అని, నీమనసు ఎక్కడ నొచ్చుతుందో అని...నీకోసం, ఆయన్ని అన్నయ్యా అని పలుకరించేదాన్ని కాని, మీ ఆయనంటే నాకు తగని రోతసుమీ: ఉన్నమాట అన్నందుకు ఉలికి పడ్డావా వదినా?'

'ఈ ఉత్తరం చదివి మా ఆవిడ ఏనుగునెక్కిందిరా: నావిషయంలో లేనిపోనివన్నీ అనుకున్నందుకు ఎంతో కించపడ్డదిరా—మా కాగిలింతలో నలిగి మన్మథుడి దుంప తెగిపోయిందిరా...

'ఏమీ అనలేక...ఏమీ చేయలేక, ఆ బాహు పంజరంలోంచి ఎలాగో తప్పించుకుని ఎగిరివచ్చి యిక్కడ పడ్డారా—'

—లక్ష్మీకాంతం అయోమయంగా నిట్టూర్చి ...పక్కకుదరనివాడిలాగా కుర్చీలో కొంతసేపు యాతనగా అటూ యిటూ మసిలాడు. గాజుకుప్పెలో కురదలా తీర్థాన్ని సేవించాడు...క్రమంగా మొగంలో వేడి-ఎరుపు దిగిపోయింది: మనిషి తేరుకున్నాడు.

'శకుంతల నాకోసం ఎంత త్యాగం చేసిందో చూశావా?' అన్నాడు స్వగతంగా.

—త్యాగమేమిటో నాకు బోధపడలేదు.

'నా కాపురం చెడిపోతుందేమోనని, తన పరువును, తనవాళ్ల పరువును నట్టేట కలిపింది. ఇలా చేయకుండా, యింటిపట్టునే ఉండి, ఎన్ని ప్రమాణాలు చేసినా మా ఆవిడ నమ్మదని శకుంతలకు తెలుసును. కాని-ఎంతపని చేసిందిరా, వెర్రిపిల్ల: నా కాపురం తగులడిపోతేమాత్రమేం, వెయ్యేళ్లు వర్ధిల్లాలిసిన బంగారుతల్లి ...'

'ఇదంతా మీ ఆవిడమీది అభిమానమేమో...'

'ఆఁ...వల్లకాదు: ఆవిడంటే శకుంతలకు తగని అసహ్యం...నాకోసమని ఆవిడను మెచ్చుకుంటూ ఆ అబద్ధాలన్నీ వ్రాసింది...సరేకాని, యిప్పుడు ఏమిటి చేయడం?...'

లక్ష్మీకాంతం ఉరిమిచూస్తూ ప్రశ్నించాడు, పదే పదే: ఏం చేయమనడానికీ నా కేమీ పాలుపోలేదు ...సలహా యివ్వకుండా ఊరుకునేందుకు అంతకన్నా వీలులేదు ఆస్థితిలో.

'ఇంటికి మాత్రం వెళ్లను ఇహ, ఏమైనా సరే; మా ఆవిడ భూతంలాగా పట్టుకుంటుంది. అది పతివ్రత కావడంకూడా నా ప్రాణానికే వచ్చింది. ఎర్రగా బుర్రగా ఉన్నవాణ్ణి ఎవడినన్నా తీసుకుని లేచన్నా పోదేం?—'

నాకు నవ్వు వచ్చింది: కాని, వాడిబాధ అర్థమైంది...

'పోనీ, అలా సలహాయివ్వరాదూ?' అన్నాను... ఆలోచన చెపుతున్నట్టు...

'చెపితే నవ్వొస్తుందిరా...'—వాడి అవస్థకు తగని జాలి వేస్తూంది: అమాయకుడికి అతి తెలివి తేటలు ఉన్న పిల్లను యిచ్చి పెళ్లిచేయడం ఎంత అనర్థమో నాకు యిప్పుడు బోధపడింది...

'ఏంరా, పాపపరిహారార్థం...నేను చెప్పిన పని చేస్తావా?...' అన్నాను: వాడు ఎగిరి గంతేసినంత అప్రమత్తుడైనాడు.

'ఎవతెనన్నా కుర్రదాన్ని వెంట వేసుకొని, కొన్నాళ్లపాటు తీర్థయాత్ర చేసిరా...'

...నేను వెక్కిరిస్తున్నాననుకున్నాడు...

'నిజంగానే చెపుతున్నాను భాయీ. శకుంతలకు అపచారం చేశాననుకుంటున్నావు కాని, నీస్థితి మరీ శోచనీయమన్న సంగతి మరచిపోతున్నావు. మీ ఆవిడ దృష్టిలో నీవో పసిపాపవు: పిల్లాడిని గారాబం చేసినట్టు చేస్తూంది: తల్లిలాగా పెంచుతూంది: నీ యిల్లాలు నిన్ను వల్లుతూంది...ఇది నీమగసిరికి పరువా?—శకుంతలకు ఏదో నీవల్ల అపచారం జరిగిందనుకుంటున్నావు కాని, నీవు ఎంత అర్భకుడివైపోతున్నావో ఆలోచించడం లేదు...మడిగట్టుకుని కూర్చున్న మగవాడిమీద ఆడదానికి మమత ఉండదురా—మొగుడు కొరగాని వాడైతే, ఇక ఆయిల్లాలి ఆనందానికి పట్టపగ్గాలు ఉండవు. తనకు దక్కకపోతున్నాడే అనే బాధలో ఆమె మైమరచి పులకరించుతుంది: తన కౌగిలిలోకి లాక్కునేందుకు మన్మథుడూ, వసంతమాధవులూ ప్రసాదించిన వలలన్నీ పన్నుతుంది...ప్రేమిస్తుంది.

'శకుంతలకు ఉన్న తెగింపైనా నీకు లేకపోతే ఎలా?—లే, ప్రయాణం కట్టు!'

ఆకు నందకుండా, పోకను పొందకుండా, కోమటి పురాణంలాగా దీర్ఘోపన్యాసం చేశాను... లక్ష్మీకాంతం నాకు గుడ్లు వప్పగించి, చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

'అయితే, యింతకూ నన్ను ఏంచేయమంటావు?' అన్నాడు, ఎప్పటికో తెప్పరిల్లి.

'ఏం చేసినాసరే...కాని, యిలా హాలాహలం మింగుతూ కాలంగడపటంమాత్రం వద్దు...'

'తాగకపోతే, శకుంతల జ్ఞాపకం వస్తుంది... తాగితే...మా ఆవిడ చేసిన ద్రోహం జ్ఞాపకం వస్తుంది...తాగి మరచిపోదామనుకున్నాను...అదీ సాగడం లేదు...'

'తాగుదామనే సంగతి మరచిపో...అప్పుడు యిద్దరూ జ్ఞాపకం రారు...'

'మా ఆవిడ నన్ను మరచిపోయినా బాగుండును...'

'నిన్ను మరచిపోతే ప్రొద్దుపోవడం ఎలా?... ఎక్కడున్నా వెదుక్కుంటూవస్తుంది...'

'అవును, అది అంతదీ బోను'

...నేను 'అలాగా' అని తల ఊగించాను.

—సంజెవేళ అవుతూంది: ఇద్దరమూ అవీ యివీ తిని కాఫీ పుచ్చుకుంటున్నాము. లక్ష్మీకాంతం భార్య లోపలికి చక్కావచ్చింది. ఆమెను చూసీ చూడటంతోనే మన ధీరుడు కుర్చీలోనహా గజగజలాడిపోయినాడు: కేవలం పిల్లి అయిపోయినాడు.

—'సినిమాకు వెళదాం, రండి' అన్నది కోమల స్వనంతో, పల్లెటూరిబడిపంతులు ఆదమాయింపుతో.

'నాకు...ఒంట్లో ఏమీ బాగుండలేదు...' అన్నాడు నీరసంగా.

'మరి...బీచికి పోదామా?'

'నాకు...మనసేమీ బాగుండలేదు.'

'అలాగా? ... అయ్యోపాపం! అలా అయితే ఎక్కడికీ వద్దు, యింటికే పోదాం...'

'...నీవు వెళ్లు: నేను కొంచెంసేపుండి...'

—చేయి అందిచ్చి, పసివాడినిలాగా పొదివి పట్టుకుని నిలవేసింది: వెళ్లివస్తామని నాతో చెప్పి, మెల్లిగా, నందిట నడిపించుకుంటూ వెళ్లి, కారులో కూర్చోవేసింది...డ్రైవర్‌తో, ఫలానాసినిమాకు పోనమంది...

...మలుపు తిరిగి మాయమయేదాకా కారు వెన్ను పరధ్యానంతో పరకాయించిచూస్తూ...మెట్ల

మీదనే అలా నిలవబడిపోయిఉండి, లోపలికి వెళ్లిపోయినాను.

...ఖాలీసీసాలూ, గ్లాసులూ ఉగ్గుగిన్నెలులాగా తోచినవి. వాడు ఇందాకటినుంచీ కూర్చున్న కుర్చీ ఉయ్యాలై...పొత్తిళ్లలో పడుకుని, ఉంగా-ఉంగా అంటూ, కాళ్లూ చేతులూ తొట్టెగిలకలకు వేసి కొట్టుకుంటూ, తల్లి ఆశాశపెట్టే గిలకపండు అందుకునేందుకు వంకరచేతులు పిడికిళ్లతో జాపే ఆముదపుగుడ్డులులాగా ... కందగడ్డలాగా ... ఉన్నాడు లక్ష్మీకాంతం...అవును, కొన్ని జీవితాలకి ఎప్పటికీ పురుడు వెళ్లదు.

—మొన్న ఈ నడుమ ఎప్పుడో ... ఆల్బర్ట్ హాలులో భరతనాట్యం చూస్తూంటే...అవతల ఆ చివర కూర్చుని ఉన్నారు...దంపతులు. ఇద్దరూ చిలకాగోరింకలలాగా నవ్వుతూ, తుళ్లుతూ క్రిక్కిరిసికూర్చుని తదేకదీక్షతో ప్రదర్శనంలో నిమగ్నులైఉన్నారు...

లక్ష్మీకాంతాన్ని చూసి, ఎక్కడ జాలిపడతానో అని...భయమేసింది...